

Arrest

**nr. 121 778 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 27 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 september 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede verzoek in om machtiging tot verblijf overeenkomstig de artikelen 9bis, 58, en 59 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(…) De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend in september 2012 bij de burgemeester van Etterbeek door (..) en hun minderjarige kinderen, in toepassing van de artikelen 9bis en 58 en 59 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is onontvankelijk.

Motivering :

Overwegende dat betrokkenen een asielaanvraag indienden op 11.12.2009 dewelke werd beëindigd met een bijlage 13qq betekend op 17.07.2012 ;

Overwegende dat betrokkenen in mei 2012 een aanvraag indienden tot machtiging tot verblijf in toepassing van de artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 dewelke onontvankelijk werd verklaard op 17.08.2012 en waarvan betrokkenen kennis namen op 27.08.2013 ;

Overwegende dat betrokkenen een nieuwe aanvraag tot machtiging tot verblijf indienden in september 2012 op grond van de artikels 9bis en 58-59 van de wet van 15 december 1980 omdat Mevrouw zich had ingeschreven aan de “Haute Ecole Libre de Bruxelles Ilya Prigogine” voor studies sociaal assistente ;

Overwegende dat wordt aangehaald dat Mevrouw zou voldoen aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van de artikels 58 en 59 maar dat dit niet het geval is gezien betrokkene niet voldoet aan de voorwaarde van wettig verblijf in de zin van art. 25/2 van het KB, dewelke voorzien is in artikel 9§2 van de wet van 15 december 1980, gezien een attest van immatriculatie inherent tijdelijk is;

Overwegende dat betrokkenen dus buitengewone omstandigheden dienden aan te halen waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België werd ingediend, in plaats van via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland werd ingediend;

Overwegende dat betrokkene deze buitengewone omstandigheden niet aantonen;

Wordt het verzoek onontvankelijk verklaard. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen betogen vooreerst dat zij een identiteitskaart hebben neergelegd bij hun aanvraag, wat een voorwaarde is voor de ontvankelijkheid van de aanvraag. Een ander element dat moet worden bewezen zijn de ‘buitengewone omstandigheden’. Mevrouw, naar wie verder wordt verwezen als ‘de verzoekende partij’, haalt aan dat haar leven steeds in gevaar is, ongeacht of haar asielaanvraag met een negatieve beslissing is beëindigd. Een ander element dat moet worden aangehaald is dat de verzoekende partijen in 2009 al hun hebben en houden hebben moeten verkopen om naar België te komen. Zij beschikken dus over geen enkele plaats in Armenië waar zij veilig zouden kunnen wachten op een beslissing met betrekking tot de aanvraag. Een eventuele terugkeer naar Armenië zou een compleet uitzichtloze situatie met zich meebrengen ten gevolge van het gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen.

De verzoekende partij werkte in Armenië als journaliste, maar toen haar familie in gevaar was, werd zij verplicht om samen met haar gezin haar land te verlaten. Zij is in Armenië houder van een diploma taal en literatuur waarvoor zij direct het equivalent heeft gevraagd bij het Ministerie van de Franstalige Gemeenschap. Zij heeft een beslissing van gelijkstelling aan het certificaat van hogere secundaire studies (CESS) ontvangen, wat haar toelaat studies verder te zetten. Zij had een beslissing gelijkstelling kunnen verkrijgen, wat meer zou aansluiten bij haar diploma, maar hiertoe zou zij bijkomende stukken hebben moeten voorleggen die uit Armenië komen. Gelet op haar status was het voor haar niet mogelijk deze voor te leggen. Zij heeft zich ingeschreven bij de “Haute Ecole Libre de Bruxelles Ilya Prigogine” voor studies sociaal assistente. Op 8 juni 2012 heeft de raadsman van de familie bijkomende stukken overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het gaat om de volgende stukken:

- Een attest van de gemeente van Etterbeek van 26 april 2012. Dit bevestigt dat de verzoekende partij bij de gemeentelijke school werkt als bediende, met een contract van bepaalde duur sinds 1 oktober 2010. Zoals elk jaar wordt het contract in september 2012 verlengd naar gelang de noodzakelijkheid.
- Een attest uitgegeven door mevrouw P., directrice van de school Claire Joie, waarin zij stelt dat zij uiterst tevreden is met de prestaties van de verzoekende partij als onthaalmoeder tijdens de middag.
- Een aanbevelingsbrief van de heer V.D.W., gedeputeerde van de burgemeester van Etterbeek van 24 mei 2012.
- Een aanbevelingsbrief voor de heer E.S., geschreven door mevrouw A.M., leerkracht Nederlands.
- Een inschrijvingsbewijs van de "Haute Ecole Libre de Bruxelles Ilya Prigogine", waaruit blijkt dat de verzoekende partij is ingeschreven als studente voor het academiejaar 2012-2013 voor bachelor sociaal assistente, op datum van 5 juni 2012.

Op professioneel vlak heeft de verzoekende partij alle mogelijke inspanningen geleverd. Zij is houder van een werkvergunning C. Zij is sinds 30 maart 2011 ingeschreven in de cel inschakeling in het kader van haar project van socioprofessionele inschakeling. Zij heeft sinds september 2010 een arbeidscontract als bediende voor de gemeente Etterbeek. Zij is in het bezit van een kaart van beëdigd gemeentebeambte.

De verzoekende partijen verwijzen naar een getuigenis van de directrice van de school Claire Joie waaruit blijkt dat zij zeer tevreden is over de verzoekende partij en een getuigenis van mevrouw M. die stelt dat de verzoekende partij goed geïntegreerd is. De verzoekende partij stelt dat zij op persoonlijk vlak verschillende vriendschappen heeft opgebouwd. Verder getuigt zij zelf over haar integratie.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het motief niet betwist dat zij niet voldoet aan de voorwaarde van wettig verblijf in de zin van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat zij aldus, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet buitengewone omstandigheden dient aan te tonen. Meer nog, verzoekende partij erkent dit gegeven. Zij stelt namelijk in haar verzoekschrift: *"Een ander element dat moet worden bewezen is het volgende, met name de buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen."*

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 september 2012, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partijen aangaande de ontvankelijkheid van de aanvraag enkel argumenteren dat zij een afschrift van hun nationale identiteitskaarten hebben neergelegd, en dat zij in het bezit zijn van een oranje kaart geldig tot 10 oktober 2012. Zij stellen dat, aangezien de familie legaal in het Rijk verblijft, het verzoek ontvankelijk dient te worden verklaard. Als bijlagen voegen zij een afschrift van hun nationale identiteitskaarten, van de inschrijving A voor mijnheer, mevrouw, en hun zoon, en van inschrijving aan de Vrije Hoge School te Brussel. Zij reppen in hun aanvraag echter met geen woord over enige buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hen verhinderen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Ook het feit dat de raadsman van de familie op 8 juni 2012 stukken zou overgemaakt hebben aan de Dienst Vreemdelingenzaken toont niet aan dat de verzoekende partijen bij de verwerende partij buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingeroepen, dit te meer nu hun desbetreffende aanvraag dateert van 4 september 2012 en aldus van na het indienen van deze stukken, zodat het aan de verzoekende partijen toekwam om in de aanvraag van 4 september 2012 uitdrukkelijk te verwijzen naar deze stukken als zijnde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen zij evenwel, op zicht van deze aanvraag, nagelaten hebben te doen.

De verzoekende partijen maken dus niet aannemelijk dat zij bij het bestuur elementen hebben aangebracht die de aanwezigheid van 'buitengewone omstandigheden' zouden aantonen. De Raad kan enkel vaststellen dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat "[...] *betrokkene[n] deze buitengewone omstandigheden niet aantonen*" gesteund is op een correcte feitenvinding. Minstens maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

Waar zij thans in hun verzoekschrift buitengewone omstandigheden aanhalen die hen zouden verhinderen de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris van in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals reeds hoger gesteld hebben verzoekende partijen in kader van hun aanvraag geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangevoerd. Het betoog waarmee zij thans in het verzoekschrift trachten buitengewone omstandigheden aan te tonen, is dan ook niet dienstig.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De verzoekende partijen stellen dat zij sinds 2009 in België leven. De verzoekende partij had al na enkele weken en maanden goede contacten tot stand gebracht met mensen uit haar omgeving. Zij heeft zich ondertussen perfect ingeburgerd en is voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden. Zij is in België nooit in aanraking geweest met het gerecht. Zij heeft zich steeds als een goede burger gedragen. De bestreden beslissing motiveert niet met betrekking tot de inmenging in het privéleven van de verzoekende partij. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd de familiale situatie niet beoordeeld in het licht van artikel 8 EVRM. Een inmenging in het privéleven van de verzoekende partij moet beantwoorden aan een in artikel 8 EVRM tweede lid limitatief opgesomde doelstelling die, zo een legitieme doelstelling wordt nagestreefd, noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving en aldus moet beantwoorden aan de criteria van proportionaliteit en subsidiariteit. De verzoekende partij stelt dat de kinderen hier schoollopen en een vriendenkring hebben opgebouwd. Zij verwijst naar rechtspraak in verband met artikel 8 EVRM. Door geen rekening te houden met het feit dat de verzoekende partij hier al meer dan twee en een half jaar verblijft en hier haar privé- en gezinsleven heeft ontwikkeld en een hele vriendenkring heeft opgebouwd, schendt de verwerende partij artikel 8 EVRM.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Aangezien de verzoekende partijen nooit tot verblijf werden gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen halen in het verzoekschrift opnieuw aan dat hun leven in gevaar zou zijn, en stellen dat zij geen familie, verblijf, of financiële middelen meer zouden hebben in het land van herkomst, maar maken dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Zij beperken zich tot een loutere bewering.

De verzoekende partijen herhalen deels hun asielmotieven en wijzen op hun integratie, maar tonen hiermee niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen beletten om een gezin te vormen in hun land van herkomst en er te verblijven en maken evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met hun gezin kunnen samenleven. Evenmin tonen zij met dit betoog aan dat zij geen privéleven kunnen opbouwen of verderzetten in het land van herkomst. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partijen enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partijen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.

Voor zover de verzoekende partijen nog menen dat artikel 8 EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt, maken zij dit niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond. Het tweede middel is dan ook niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER